

Jodi Picoult

HET
VERDWENEN
MEISJE

the house of books

Oorspronkelijke titel

Vanishing Acts

Uitgave

This edition published by arrangement with the original publisher, Atria Books,
New York, an Imprint of Simon & Schuster, Inc.

Copyright © 2005 by Jodi Picoult

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2005, 2010 The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Harry Naus

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagfoto

Getty Images/Tomek Sikora

Foto auteur

Gasper Tringale

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

www.thehouseofbooks.com

ISBN 978 90 443 3761 7

NUR 302

D/2010/8899/68

All rights reserved. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Toen ik zes was, verdween ik voor het eerst.

Mijn vader was een goocheltruc aan het voorbereiden voor de jaarlijkse kerstshow in het bejaardencentrum. Maar de receptioniste, tevens zijn assistente – ze had een heuse gouden tand en valse wimpers, zo dik als spinnenpoten – kreeg griep. Ik was er helemaal klaar voor om mijn vader te smeken of ik aan die goocheltruc mee mocht doen. Hij vroeg me daarentegen of ik zijn assistente wilde zijn, alsof ik degene was die hém een plezier zou doen.

Ik was zes jaar, zoals ik al zei, en geloofde op die leeftijd nog steeds dat mijn vader echt in staat was munten uit mijn oor te toveren, een boeket bloemen uit de plooien van mevrouw Klebans peignoir – van chenillegaren – tevoorschijn te halen en het kunstgebit van meneer Van Looen te laten verdwijnen. Hij deed deze trucjes voortdurend voor de bejaarden die naar het centrum gingen om bingo te spelen, stoelaerobics te doen of om naar oude zwartwitfilms te kijken, compleet met krakende filmmuziek. Ik was me ervan bewust dat sommige gedeelten van de goocheltrucs nep waren, zoals die puntige kronkel-snor, en het kwartje dat aan weerszijden van een kop was voorzien en dus geen muntzijde had. Ik was er echter honderd procent van overtuigd dat zijn toverstokje het vermogen had mij naar een of ander voorgeborchte te transporteren tot hij de tijd rijp achtte mij weer naar het land van de levenden te halen.

Op de avond van de kerstshow trotseerden de bewoners van drie verschillende stedelijke zorginstellingen de kou en de sneeuw en lieten zich in de bus naar het bejaardencentrum vervoeren. Ze zaten in een halve cirkel naar mijn vader te kijken terwijl ik achter de coulissen aan het wachten was. Toen hij mij aankondigde – *De verbazingwekkende Cordelia!* – kwam ik tevoorschijn in mijn met lovertjes gedecoreerd balletpakje dat ik doorgaans in mijn kist met verkleedspullen opborg.

Die avond had ik veel geleerd. Als je de assistente van een goochelaar bent, leer je bijvoorbeeld meteen wat het fenomeen illusie inhoudt. Bijvoorbeeld dat onzichtbaarheid alleen maar wil zeggen dat je je lichaam op een bepaalde manier in een knoop legt en toelaat dat

het zwarte gordijn over je heen valt. En dat mensen niet zomaar spoorloos verdwijnen of in rook oplossen. En als je iemand niet kunt vinden, betekent dat alleen maar dat je wordt misleid, dat je wordt gedwongen ergens anders naar te kijken.

DEEL I

Volgens mij is het een kwestie van liefde:
hoe meer je van een herinnering houdt, hoe sterker
en eigenaardiger die wordt.

– Vladimir Nabokov

DELIA

Het is onmogelijk om in deze wereld te leven zonder voortdurend een stukje van jezelf achter te laten. Het gaat om heel concrete dingen, zoals reçu's van creditcards, afspraken die in je agenda staan, beloften aan anderen. Verder zijn er de microscopisch kleine zaken, zoals vingerafdrukken. Ze blijven onzichtbaar tot je weet hoe je er naar moet zoeken. Maar zelfs als die aanwijzingen er niet zijn, blijft altijd nog de geur over. Je leeft in een wolk die met je meebeweegt terwijl je je e-mails ophaalt, jogt en carpoolt. Voortdurend laten er huidcellen los – veertigduizend per minuut – die op luchtstromen langs je benen en kin opdwarrelen.

Vandaag ren ik achter Greta aan. Ze voert het tempo op nu we het ondoordringbare struikgewas aan de voet van de berg hebben bereikt. Mijn kleren zijn tot aan mijn dijen doorweekt als gevolg van modder en andere nattigheid. Maar mijn speurhond lijkt er geen enkele moeite mee te hebben. De vreselijke omstandigheden die er de oorzaak van zijn dat ik me hier zo moeilijk een weg kan banen, zijn dezelfde die ervoor hebben gezorgd dat dit eeuwenoude pad behouden is gebleven.

De agent van het politiebureau van Carroll, New Hampshire, wordt geacht mij te volgen, maar raakt nu achterop. Vluchtig overziet hij het terrein waar Greta als een bulldozer doorheen walst, waarna hij zijn hoofd schudt. 'Vergeet het maar,' zegt hij. 'Een vierjarig kind kan hier met geen mogelijkheid doorheen gekomen zijn.'

Waarschijnlijk heeft hij nog gelijk ook. Op dit tijdstip in de namiddag koelt de grond af terwijl de zon naar de horizon zakt, en stroomt de lucht langs de hellingen naar beneden. Dit betekent dat Greta het verwaaide geurspoor oppikt, hoewel het meisje zich waarschijnlijk op vlakker terrein op enige afstand hiervandaan heeft opgehouden. 'Daar is Greta het niet mee eens,' zeg ik.

In mijn werk kan ik het me niet permitteren om niet op mijn partner te vertrouwen. Vijftig procent van een hondenneus is ingesteld op het opvangen van geursporen, terwijl mijn neus het slechts met ruim zes vierkante centimeter moet doen. Dus als Greta duidelijk maakt dat Holly Gardiner de speelplaats van haar kinderdagverblijf heeft

verlaten en naar de top van Mount Deception is geklommen, loop ik er rechtstreeks heen in de veronderstelling dat ik het meisje daar kan vinden.

Greta trekt de viereneenhalve meter lange hondenriem strak en sleept me enkele tientallen meters achter zich aan. Ze is een prachtige speurhond, met een spitse snuit, een bruine fluweelachtige vacht en een slungelig lijf, als van een puber. Twee keer loopt ze om een gladde, kale rots heen, waarna ze naar me opkijkt en haar langgerekte kop opeens diepere fronsen vertoont. Geuren zijn voor haar namelijk net rimpelingen in een vijver wanneer je er een steen in gooit. Op deze plaats is het meisje gestopt om te rusten.

‘Zoek,’ draag ik haar op. Greta cirkelt weer rond om het geurspoor op te pikken en zet het vervolgens op een rennen. Ik sprint achter de hond aan. Een tak zwiept terug in mijn gezicht – ik huiver van de pijn – en veroorzaakt een snijwond boven mijn linkeroog. Haastig banen we ons een weg door een wirwar van klimplanten, en stuiten opeens op een smal voetpad dat uitkomt bij een open plek in de wildernis.

Het kleine meisje zit rillend op de natte grond, de armen stevig om haar knieën geslagen. Zoals altijd lijkt haar gezicht even op dat van Sophie, waardoor ik me moet inhouden om haar niet vast te pakken – ze zou zich dood kunnen schrikken. Greta maakt een sprong in haar richting en dan in de lucht, wat haar manier is om te laten zien dat ze de persoon heeft geïdentificeerd, dankzij de geur die afkomstig is van een fleece-mutsje uit het kinderdagverblijf. Een geur die ze bijna tien kilometer heeft gevolgd naar deze plaats.

Met knipperende ogen kijkt het meisje naar ons op terwijl ze probeert haar angst de baas te worden. ‘Jij bent vast Holly,’ zeg ik. Intussen ga ik op mijn hurken bij haar zitten, trek ik mijn jas uit die vochtig is van mijn lichaamswarmte en leg hem over haar schouders; ze heeft alleen een topje aan. ‘Ik ben Delia.’ Ik fluit even naar de hond, die vervolgens naar me toe komt. ‘En dit is Greta.’

Ik doe Greta’s tuig uit dat ze altijd aanheeft wanneer ze aan het werk is; ze kwispelt zo heftig dat ze op een levende metronoom lijkt. Terwijl het meisje naar voren reikt om de hond te aaien, krijg ik de kans haar te controleren op eventuele verwondingen. ‘Heb je je ergens pijn gedaan?’

Ze schudt haar hoofd en kijkt vluchtig naar de snijwond boven mijn oog. ‘Jij wel.’

Op dat moment komt plotseling de agent van Carroll hijgend te-

voorschijn op de open plek in de wildernis. ‘Ongelooflijk,’ zegt hij met een raspende ademhaling. ‘Je hebt haar nog gevonden ook.’

Natuurlijk, ik vind ze altijd. Maar het is niet mijn staat van dienst die mij in deze business houdt. En al evenmin de adrenalinekick. Zelfs niet het potentiële happy end. Waar het in feite om gaat, is dat ik degene ben die vermist wordt.

Van een afstand kijk ik naar de hereniging van moeder en dochter. Holly lijkt weg te smelten in de armen van haar moeder, de opluchting maakt bijna een naadloos geheel van hen. Zelfs als ze van een ander ras zou zijn, of gekleed als een zigeunerin, dan nog had ik deze vrouw er uit duizenden weten uit te pikken, want zij was de wanhoop nabij, alsof ze de andere helft van haar persoon was kwijtgeraakt.

Ik kan me niets verschrikkelijkers voorstellen dan het verlies van Sophie. Als je zwanger bent, kun je alleen maar denken aan de tijd dat je lijf weer van jezelf zal zijn. Maar nadat je je kind hebt gebaard, realiseer je je dat het grootste deel van jezelf nu op de een of andere manier buiten je lichaam een eigen bestaan voert, en dat het is blootgesteld aan allerlei gevaren, verdwijningen inbegrepen. Om die reden probeer je er de rest van je leven achter te komen hoe je hem of haar zoveel mogelijk veiligheid kunt bieden. Dat is zo eigenaardig aan het moederschap. Tot je eenmaal een kindje hebt, besef je niet eens hoezeer je hem of haar hebt gemist.

Het maakt niet uit wie Greta en ik aan het zoeken zijn. Oud, jong, man of vrouw – het is niet van belang. Degene die vermist wordt is voor iemand anders net zo belangrijk als Sophie dat voor mij is.

Ik realiseer me dat een deel van die sterke band die ik met Sophie heb alles te maken heeft met overcompensatie. Mijn moeder overleed toen ik drie jaar was. Toen ik zo oud was als Sophie, hoorde ik mijn vader dingen zeggen als: ‘Ik heb mijn vrouw verloren door een auto-ongeluk.’ In die tijd snapte ik daar niets van; als hij wist waar hij haar was kwijtgeraakt, waarom ging hij haar dan niet gewoon zoeken? Ik heb er mijn hele verdere leven voor nodig gehad om te beseffen dat je dingen niet kwijtraakt als ze voor jou geen waarde hebben. Je mist nu eenmaal niet datgene waar je niet om geeft. Maar ik was te jong en had om die reden nog niet veel herinneringen aan mijn moeder. Lange tijd was er alleen die geur, meer had ik niet van haar. Een mengeling van vanille en appels kon haar bij me terugbrengen, alsof ze een halve meter van me vandaan stond. Uiteindelijk verdween

die geur eveneens. Zelfs Greta kan niemand vinden zonder die oorspronkelijke, authentieke aanwijzing van iemands bestaan.

Vanaf haar plaats naast me besnuffelt Greta mijn voorhoofd, waardoor ik me herinner dat ik bloed. Ik vraag me af of de wond gehecht moet worden, en of dit voor mijn vader voldoende reden is de zoveelste tirade af te steken waarom ik een relatief veiliger baan had moeten zoeken, zoals premiejager, of hoofd van de explosieven-opruimingsdienst.

Iemand overhandigt me een verbandgaasje, dat ik zachtjes tegen de wond druk, boven mijn oog. Als ik opkijk zie ik Fitz, mijn beste vriend, die toevallig ook verslaggever is bij de grootste krant van onze staat. 'Hoe ziet die andere vent eruit?' vraagt hij.

'Ik had het gevoel dat ik werd aangevallen door een boom.'

'Dat meen je niet. Ik heb altijd gehoord dat ze harder blaffen dan bijten.'

Fitzwilliam MacMurray en ik zijn samen opgegroeid. Hij was indertijd mijn buurjongen en woonde aan de ene kant van mijn huis, en Eric Talcott aan de andere. Vroeger noemde mijn vader ons de Siamese drieling. Met die twee jongens ben ik vroeger heel lang opgetrokken, het was een periode waarin we onder andere op straat slakken uitdroogden met Morton-zout, met water gevulde ballonnen van het dak van de basisschool naar beneden lieten vallen en de kat van de gymleraar ontvoerden. Als kinderen vormden we een driemanschap en als volwassenen zijn we nog steeds opmerkelijk close met elkaar. Sterker nog, Fitz zal tijdens mijn huwelijk twee functies vervullen – als getuige van bruidegom Eric, en als mijn ceremoniemeester.

Vanuit deze hoek is Fitz inderdaad een boom van een kerel. Pakweg een meter negentig, met een volle bos rood haar, waardoor het lijkt alsof hij in brand staat. 'Ik heb een citaat van jou nodig,' zegt hij.

Ik heb altijd geweten dat Fitz met de pen de kost zou gaan verdienen, hoewel ik eerder verwachtte dat hij dichter of romanschrijver zou worden. Hij speelde met taal zoals andere kinderen met stenen en takken bouwwerken in elkaar knutselden, waarbij het aan de rest van ons was om met onze fantasie het geheel in te vullen. 'Verzin iets,' stel ik voor.

Hij lacht. 'Hé, ik werk voor de *New Hampshire Gazette*, niet voor de *New York Times*.'

'Neem me niet kwalijk...'

We draaien ons om in de richting van de vrouwenstem. De moe-

der van Holly Gardiner staart me aan. Haar gezicht drukt zoveel woorden uit, dat ze op dat moment niet in staat is de juiste te kiezen. ‘Bedankt,’ zegt ze uiteindelijk. ‘Heel veel dank.’

‘U kunt beter Greta bedanken,’ antwoord ik. ‘Zij heeft al het werk verzet.’

De vrouw staat op het punt in tranen uit te barsten in de spanning van het moment. Ze grijpt mijn hand vast en knijpt erin; een emotie die de onderlinge band tussen moeders symboliseert. Vervolgens gaat ze terug naar de hulpverleners die zich over Holly ontfermen.

Toen ik opgroeide waren er van die perioden dat ik mijn moeder verschrikkelijk miste – zoals op de dag dat alle andere kinderen hun beide ouders hadden meegenomen naar het concert voor de zomervakantie; en toen ik voor het eerst menstrueerde en op de rand van het bad moest gaan zitten terwijl ik samen met mijn vader, die naast me zat, de instructies op een doosje Tampax las. En op het moment dat ik Eric voor het eerst kuste en het gevoel had dat mijn lichaam te klein voor me werd.

En op dit moment.

Fitz slaat een arm om mijn schouders. ‘Denk nou niet dat je als kind tekort bent gekomen,’ zegt hij lief. ‘Jouw vader was een betere ouder dan veel vaders en moeders samen.’

‘Dat weet ik,’ antwoord ik. Toch kijk ik hoe Holly Gardiner en haar moeder hand in hand naar hun auto lopen tot ze het voertuig hebben bereikt, als twee juwelen aan een broze ketting die elk moment kan breken.

Die avond domineren Greta en ik het nieuws. Het landelijke New Hampshire wijdt geen uitzendingen aan bendeoorlogen, moordpartijen en serieverkrachters. In plaats daarvan staat het nieuws in het teken van afgebrande schuren, lintjes doorknippen in streekziekenhuizen en plaatselijke helden, zoals ik.

Mijn vader en ik staan in de keuken en bereiden het avondeten. ‘Wat is er met Sophie aan de hand?’ vraag ik. Gefronst kijk ik de woonkamer in, waar ze in foetushouding op de vloer ligt.

‘Ze is moe,’ zegt mijn vader.

Zo nu en dan, als ik haar heb afgehaald van de kleuterschool, doet ze even een dutje. Maar vandaag, omdat ik het druk had met die zoektocht, moest mijn vader haar meenemen naar het bejaardencentrum en haar bij zich houden tot sluitingstijd. Toch is er meer aan de hand. Toen ik thuiskwam stond ze niet bij de deur te wachten om me

al die belangrijke dingen te vertellen die ze had meegemaakt, zoals wie er in de pauze het hoogste kon schommelen, uit welk boek mevrouw Easley had voorgelezen, en of de kinderen al dan niet voor de derde dag achtereen stukjes wortel en kaas als tussendoortje hadden gekregen.

‘Heb je haar getemperatuur?’ vraag ik.

‘Is dat nodig?’ Hij grijnst naar me terwijl ik met mijn ogen rol. ‘Voordat we toe zijn aan het dessert zal ze heus wel weer de oude zijn,’ voorspelt hij. ‘Kinderen zijn in een mum van tijd weer in hun gewone doen.’

Mijn vader loopt tegen de zestig en ziet er puik uit – hij lijkt de eeuwige jeugd te bezitten, bijna althans, met zijn peper-en-zoutkleurige haar en atletische lichaamsbouw. Hoewel er talloze vrouwen zijn geweest die meteen met een man als Andrew Hopkins in zee zouden zijn gegaan, ging hij slechts sporadisch uit en is hij nooit hertrouwd. Hij zei altijd dat het er in het leven alleen om gaat dat de jongen het perfecte meisje vindt; en hij had zoveel mazzel dat hem die in de verloskamer in zijn handen werd gelegd.

Hij loopt naar het fornuis, waar hij een mengsel van half melk en half room bij de tomatensaus giet – een eigen recept dat een van de bejaarden hem had gegeven en dat verbazingwekkend lekker bleek te zijn. Een stuk beter overigens dan hun tips om te voorkomen dat Sophie kroep zou krijgen – bind een zwart koordje om haar nek – of hun remedie tegen oorpijn, waarbij je olijfolie en peper op een wattenstaafje doet en in het aangedane oor stopt. ‘Hoe laat komt Eric thuis?’ vraagt hij. ‘Het eten moet zo op tafel.’

Hij zou een halfuur geleden gearriveerd moeten zijn, maar er was niet gebeld dat het later zou worden. En de berichten op zijn mobiele telefoon beantwoordt hij niet. Ik weet niet waar hij uithangt. Wel kan ik me verschillende plaatsen bedenken waar hij wel eens zou kunnen zijn, zoals Murphy’s Bar in Main Street, Callahan’s bij North Park, of ergens langs de weg in een sloot.

Sophie loopt de keuken in. ‘Hé,’ zeg ik. Mijn bezorgdheid om Eric verdwijnt als sneeuw voor de zon als ik mijn stralende dochter zie die net wakker geworden is. ‘Help je een handje mee?’ Ik houd de sperziebonen omhoog; ze is dol op het knapperige geluid ervan als ze breken.

Ze haalt haar schouders op en gaat met haar rug tegen de koelkast zitten.

‘Hoe was het vandaag op school?’ vraag ik meteen.

Op haar gezichtje verschijnt een schaduw die doet denken aan de onweersbuien die we steevast in juli krijgen; ze steken plotseling op, zijn fel, om vervolgens even snel weer te verdwijnen. Opeens, al even vlug, kijkt ze me aan en deelt me mee: ‘Jennica heeft wratjes.’

‘Wat vervelend,’ antwoord ik. Ondertussen probeer ik me te herinneren wie Jennica ook alweer is – het klasgenootje met de platina-blonde vlechten, of het dochtertje van de man die een exclusieve koffiebar runt.

‘Ik wil ook wratjes.’

‘Nee, die wil je beslist niet.’ Ik zie de lichtbundels van koplampen langs het raam voorbijschuiven, maar ze verlichten even later niet de oprit. Al mijn aandacht is voor Sophie, terwijl ik me probeer te herinneren of wratten besmettelijk zijn of dat dat bakerpraatjes zijn.

‘Maar ze zijn groen,’ jammert Sophie. ‘En heel zacht, en op het labeltje staat de naam.’

Kennelijk is ‘Wratje’ de naam van de nieuwste Beanie Baby, een serie populaire knuffels die onlangs op de markt is verschenen. ‘Mischien voor je verjaardag.’

‘Ik wed dat je dát ook vergeet.’ Een regelrechte beschuldiging van Sophie aan mijn adres. Ze rent de keuken uit en holt de trap op naar de bovenverdieping.

Opeens zie ik de rode cirkel op mijn kalender – bijeenkomst voor de ouders en kinderen uit de kleutergroep, om één uur vanmiddag. Op dat tijdstip bevond ik me halverwege een bergflank, op zoek naar Holly Gardiner.

Toen ik nog klein was en er op de basisschool een moederdochter-evenement plaatsvond, hield ik dat stil voor mijn vader. Ik deed dan net of ik ziek was, zodat ik de hele dag thuis kon blijven en niet hoefde te zien hoe de moeders van al die andere kinderen naar binnen liepen terwijl ik wist dat die van mij nooit zou arriveren.

Ik tref Sophie liggend op bed aan. ‘Schatje,’ zeg ik. ‘Het spijt me verschrikkelijk.’

Ze kijkt naar me op. ‘Als je bij hén bent,’ zegt ze, en haar woorden snijden als een mes door mijn hart, ‘denk je dan ook wel eens aan mij?’

Mijn reactie bestaat eruit dat ik haar oppak en op mijn schoot zet. ‘Ik denk zelfs aan jou als ik slaap,’ zeg ik.

Met dit lijfje zo dicht tegen me aan is het moeilijk te geloven dat ik tijdens de zwangerschap heb overwogen abortus te plegen. Ik was niet getrouwd en Eric had al genoeg problemen aan zijn hoofd zon-

der nog extra verantwoordelijkheden. Uiteindelijk kreeg ik het echter niet over mijn hart om dat te doen. Ik wilde zo'n moeder zijn die zonder een heftig gevecht niet van haar kind gescheiden kan worden. Ik wil graag geloven dat mijn eigen moeder er zo-een was.

Sophie opvoeden – met en zonder Eric, zoals het uitkomt en wat van jaar tot jaar kan verschillen – is tot nu toe veel moeilijker geweest dan ik ooit had verwacht. Dat wat ik goed doe, heb ik te danken aan het voorbeeld dat mijn vader mij heeft gegeven. En wat ik verkeerd doe, verwijt ik zonder meer het lot.

De slaapkamerdeur gaat open. Eric loopt naar binnen. In die halve seconde, voordat de herinneringen me overweldigen, beneemt hij me de adem. Dat donkere haar en die sproeten heeft Sophie van mij. Maar dat is godzijdank zo ongeveer alles. Ze heeft namelijk de slanke lichaamsbouw van Eric, net als de hoge jukbeenderen, zijn ongedwongen lachje en zijn ogen die je van streek maken – rusteloos gletsjerblauw. 'Het spijt me dat ik zo laat ben.' Hij drukt een kus op mijn kruin terwijl ik op dat moment inadem en de veelbetekenende alcoholwalm in zijn adem probeer te ruiken. Hij tilt Sophie op en neemt haar in zijn armen.

Ik ruik niet de zurige geur van whisky en al evenmin de gist van bier, maar dat wil niets zeggen. Zelfs op de middelbare school kende Eric wel honderd trucjes om te voorkomen dat zijn alcoholconsumptie alle bellen liet rinkelen. 'Waar ben je geweest?' vraag ik.

'Op bezoek bij een vriend in de Amazone.' Hij haalt een Beanie Baby-kikker uit zijn achterzak.

Sophie gilt het uit en grijpt het speelgoed vast, waarna ze Eric zo stevig omhelst dat ik bang ben dat ze zijn halsslagers afknelt. 'Ze heeft ons allebei voor de gek gehouden,' zeg ik terwijl ik mijn hoofd schud. 'Ze is een oplichtster.'

'Ze dekt zich gewoon in.' Hij zet Sophie neer. Onmiddellijk holt ze naar beneden om haar Beanie Baby aan opa te laten zien.

Ik vlij me in zijn armen, waarbij ik mijn duimen in de achterzakken van zijn jeans steek. Onder mijn oor hoor ik hoe zijn hart de tijd voor mij bijhoudt. *Het spijt me dat ik aan je getwijfeld heb.* 'Krijg ik ook een kikker?' vraag ik.

'Die heb je al gekregen. Je kuste hem en toen kreeg je mij, weet je nog?' Om zijn woorden te illustreren, laat hij zijn lippen vanaf het littekentje bij mijn hals – een verwonding die ik opliep tijdens het sleeën toen ik twee was – naar mijn mond glijden. Ik proef koffie, en hoop, en godzijdank niets anders.

Zo blijven we na die kus nog enkele minuten in de slaapkamer van onze dochter staan, gewoon tegen elkaar aangeleund, genietend van de rust. Ik heb altijd van hem gehouden, ook van zijn wratjes en de rest.

In onze vroege jeugd vonden Eric, Fitz en ik een taal uit. Het meeste ben ik vergeten, op enkele woorden na: *valyango*, ofwel piraat; *pala-pala*, wat regen betekende; en *ruskifer*, waar geen vertaling van was, maar wat stond voor de ingedeukte bodem van een rieten mand, waarvan de stengels allemaal in het midden van die bodem bij elkaar komen en een ster vormen. We gebruikten dat woord soms om onze vriendschap mee uit te leggen. Dat was in de dagen vóórdát de vrije tijd ingedeeld werd als de planning van een voorgenomen huwelijk. 's Ochtends liep een van ons drieën meestal langs bij een van de anderen, waarna we samen de derde ophaalden om het driemanschap compleet te maken.

's Winters bouwden we sneeuwforten, compleet met ingewikkelde legers en tunnels en drie gebeeldhouwde tronen, waarop we dan zaten en aan ijspegels zogen tot we geen gevoel meer in onze vingers en tenen hadden. In de lente aten we sneeuwsuiker die de vader van Fitz voor ons maakte wanneer hij zijn eigen ahornsuiker bereidde. Met z'n drieën duelleerden we dan met een vork om maar de zoetste, langste sprietten te pakken te krijgen. In de herfst klommen we over de omheining aan de achterzijde van de appelboomgaarden van McNab en aten dan Macouns, Cortlands en Jonagolds, waarvan de schil net zo warm was als onze huid. 's Zomers schreven we bij het vage licht van gevangen vuurvliegjes briefjes met geheime voorspellingen over onze toekomst en verborgen ze vervolgens in de holle knoest van een esdoorn – een tijdcapsule, voor als we volwassen werden.

We vervulden ieder onze eigen rol. Fitz was de dromer, ik de praktische tacticus en Eric de leider, degene die met zijn charmes zowel volwassenen als andere kinderen met evenveel gemak om zijn vingers kon winden. Eric wist altijd precies wat je moest zeggen als je per ongeluk je dienblad met de warme lunch uit je handen liet vallen, waardoor iedereen in de cafetaria naar je zat te staren. Maar ook als in de klas de leraar je riep om antwoord te geven op een vraag terwijl jij op dat moment net toevallig bezig was met je verlanglijst voor kerst. Deel uitmaken van dit gezelschap was als de zon die door het spiegelglas van het raam naar binnen scheen; gou-

den licht, iets om je gezicht naar toe te wenden en naar te kijken.

Toen we in de zomer na ons eerste jaar aan de universiteit thuiskwamen, begonnen er dingen te veranderen. We ergerden ons aan de regels die onze ouders ons oplegden, aan het feit dat we met hen onder één dak leefden. Eric had het daar het moeilijkst mee en kon alleen worden opgevrolijkt als we 's avonds met z'n drieën uitgingen. Altijd was het Eric die het voorstel deed om naar een bepaalde bar te gaan; hij kende de gelegenheden waar je als minderjarige niet weg werd gestuurd. Daarna, als Fitz was vertrokken, spreidden Eric en ik op de oever aan de overkant van het meer buiten de stad een oud plaid uit, kleedden we elkaar uit en verjoegen we de muggen die het hadden voorzien op de lichaamsdelen waar we aanspraak op maakten. Maar telkens wanneer ik hem kuste, rook ik de drank in zijn adem – de geur van alcohol, die ik altijd al had gehaat. Het is een rare eigenschap, maar niet vreemder dan die van mensen die niet tegen de stank van benzine kunnen, denk ik. Zodra ze tanken, houden ze hun adem in. Hoe dan ook, ik kuste Eric dan, maar zodra ik die gistende, bittere geur van zijn adem rook, rolde ik van hem weg. Hij noemde mij een trut, en ik begon te denken dat ik dat misschien ook was, wat gemakkelijker bleek dan toegeven wat ons werkelijk uiteendreef.

Soms beseffen we opeens dat we geblinddoekt door het leven gaan en we proberen dan te ontkennen dat wijzelf de knoop in het doek hebben gelegd. Dat gold in elk geval voor Fitz en mij, in het decennium na de middelbare school. Wanneer Eric ons vertelde dat hij alleen zo nu en dan een biertje dronk, geloofden we hem ook. Zodra zijn handen trilden wanneer hij nuchter was, wendden we onze ogen van hem af zodat we daar geen getuige van hoefden te zijn. Want als ik opmerkingen maakte over het feit dat hij dronk, werd dat mijn probleem en niet het zijne. En toch, ondanks alles, was ik nog steeds niet in staat een einde aan onze relatie te maken. Al mijn herinneringen waren met hem verweven; als ik mij van hem los zou maken, zou ik tegelijkertijd de karakteristieke smaak van mijn jeugd verliezen.

Op de dag dat ik erachter kwam dat ik zwanger was, raakte Eric van de weg en reed dwars door een onbenullige omheining het maïsveld van een boer op. Toen hij me opbelde om me te vertellen wat er was gebeurd – hij gaf de schuld aan een bosmarmot die vlak voor hem de weg overstak – hing ik op en reed naar het appartement van Fitz. ‘Volgens mij hebben we een probleem,’ zei ik tegen hem, alsof het een kwestie was die ons drieën betrof. In feite was dat ook zo.

Fitz had naar me geluisterd, terwijl ik het had over een waarheid die we allemaal kenden, maar die we, ondanks de moeite die dat kostte, nooit hardop uit hadden willen spreken. Maar er kwam nog een andere waarheid bij. Een waarheid die nieuw was. En indrukwekkend. En angstaanjagend bovendien. ‘Ik kan dit niet in mijn een-tje,’ zei ik tegen hem.

Hij had toen naar mijn buik gekeken, waar nog niets aan te zien was. ‘Dat meen je niet.’

De aantrekkingskracht van Eric viel niet te ontkennen, maar op die middag kwam ik tot het besef dat Fitz en ik samen een kracht vertegenwoordigden waarmee je evenzeer rekening moest houden. Toen ik zijn appartement verliet, gewapend met datgene wat ik tegen Eric moest zeggen, herinnerde ik me wat ik op die schemerige zomeravond had opgeschreven terwijl ik de rest van mijn leven probeerde te voorspellen. Het feit dat ik bezig was die woorden op papier te zetten, had me in verlegenheid gebracht. En ik had het papiertje drie keer opgevouwen om te voorkomen dat Fitz en Eric konden lezen wat ik had opgeschreven. Ik was een wilde meid die urenlang in het gezelschap van jongens vertoefde, en ik deed net of ik een stoere piratenkapitein was, of een archeologe die naar relikwieën zocht. Als jonge vrouw was ik slechts één keer in de problemen geraakt, en zelfs toen had ik mij weten te redden. Ik, dat meisje, die wildebras, had maar één wilde wens. *Op een dag*, had ik geschreven, *wil ik moeder worden*.

Als een van de drie advocaten in Wexton doet Eric vastgoedoverdrachten, testamenten en zo nu dan een scheiding. Daarnaast heeft hij echter ook strafzaken onderhanden gehad, waarbij hij gedaagden vertegenwoordigde die beschuldigd werden van winkeldiefstal of rijden onder invloed. Meestal wint hij dat soort rechtszaken, wat mij niet verbaast. Per slot van rekening ben ik meer dan eens het enige jurylid geweest, en heb ik me altijd door hem laten overtuigen.

Neem nou mijn huwelijk, om maar eens een voorbeeld te noemen. Ik had er geen moeite mee om in de rechtbank een huwelijksovereenkomst te tekenen. Maar toen stelde Eric opeens voor dat een groot feest niet eens zo’n slecht idee was. En voordat ik goed en wel wist wat er aan de hand was, werd ik bedolven onder de brochures van gelegenheden waar je recepties kon houden, demo’s van orkesten en prijslijsten van bloemenwinkels.

Na het avondeten zit ik op de vloer van de woonkamer. Stalen stof bedekken mijn benen en vormen een lapjesdeken. ‘Wie kan het wat schelen of de servetten blauw of taupekleurig zijn?’ klaag ik. ‘Is taupe overigens niet hetzelfde als donkergrijs?’

Ik overhandig hem een stapel fotoalbums. We horen foto’s van hem en mij te kiezen, tien van ieder, bestemd voor de introductiemontage van de huwelijksvideo. Het eerste album kraakt als hij hem opent. Een foto van Eric, Fitz en mij. In onze sneeuwpakken zien we er opgeblazen uit, net worstjes, terwijl we vanuit de ingang van een zelfgebouwde iglo naar buiten gluren. Ik sta tussen de twee jongens in, zoals dat op de meeste van die foto’s het geval is.

‘Kijk eens naar mijn haar.’ Eric lacht. ‘Ik lijk Dorothy Hamill wel.’

‘Nee, ik zie eruit als Dorothy Hamill. Jij hebt alles van een portobello-champignon.’

De volgende twee albums. Ik zie dat ik op die foto’s veel ouder ben. Minder kiekjes van ons als trio en meer foto’s van Eric en mij samen, met zo nu en dan Fitz als iets overbodigs, een soort vijfde wiel. Het universiteitsbal, in ons laatste jaar – Eric en ik, vervolgens Fitz op een kiekje met een meisje van wie ik me de naam niet kan herinneren.

Op een avond, we waren vijftien jaar, zeiden we tegen onze ouders dat we naar een slaapfeest zouden gaan dat door de school georganiseerd was. In plaats daarvan klommen we in de klokkentoren van de bibliotheek in Dartmouth om naar de vallende sterren te kijken. We dronken perzikschnaps, gejat uit de bar van Fitz’ ouders, en keken hoe de sterren tikkertje speelden met de maan. Fitz viel in slaap met de fles in zijn handen en Eric en ik probeerden de banen van de meteorieten te volgen. ‘Heb je die gezien?’ vroeg Eric. Toen ik de vallende ster niet kon vinden, pakte hij me bij de hand en leidde mijn vinger. Vervolgens bleef hij me vasthouden.

Toen we ’s ochtends om halfvijf naar beneden gingen, had ik mijn eerste kus gekregen en waren we niet langer met z’n drieën.

Op dat moment loopt mijn vader de kamer in. ‘Ik ga naar boven om naar Leno te kijken,’ zegt hij. ‘Jij sluit af, oké?’

Vluchtig kijk ik naar hem op. ‘Waar zijn mijn babyfoto’s?’

‘In de albums.’

‘Nee... dat zijn alleen maar foto’s vanaf dat ik een jaar of vier, vijf was.’ Ik ga rechtop zitten. ‘Het zou bovendien fijn zijn als ik jouw trouwfoto ook heb, voor de video.’

De enige foto van mijn moeder heb ik in mijn bezit. Meer zijn er niet te zien in dit huis. Op het kiekje staat ze op het punt om in lachen uit te barsten. Je kunt er onmogelijk naar kijken zonder je af te vragen wie haar op dat moment zo blij maakte en op welke manier.

Mijn vader buigt het hoofd met neergeslagen blik en schudt zijn hoofd. ‘Nou ja, ik wist dat dit op een keer zou gebeuren. Kom dan maar mee.’

Eric en ik volgen hem naar zijn slaapkamer en gaan op de rand van het tweepersoonsbed zitten, aan de kant waar hij niet slaapt. Uit de kast haalt mijn vader een blik tevoorschijn, met voorop het logo van Pepsi-Cola. De inhoud ervan laat hij tussen Eric en mij op de sprei vallen – tientallen foto’s van mijn moeder, gehuld in geruite rokken en blouses van doorzichtige organza; haar zwarte haar hangt als een waterval over haar rug. Een huwelijksportret: mijn moeder in een witte klokjurk, mijn vader gekneveld in zijn smoking, waarbij hij de indruk wekt dat hij elk moment op de vlucht kan slaan. En er zijn foto’s van mij bij; ik ben stevig ingepakt en lijk op een croissantje, onhandig liggend in de armen van mijn moeder. En een foto van mijn vader en moeder op een lelijke groene bank, met mij tussen hen in als een brug gemaakt van huid met kuiltjes erin en gemengd bloed.

Het is alsof je een andere planeet bezoekt terwijl je maar één foto-rolletje hebt om alles vast te leggen, alsof je na een hongerstaking deelneemt aan een banket – er is zoveel te zien dat ik me bewust moet inhouden om te voorkomen dat ik alles tegelijk wil bekijken, in de veronderstelling dat alle foto’s hopla in één keer weer zouden kunnen verdwijnen. Mijn gezicht gaat ervan gloeien, alsof iemand me geslagen heeft. ‘Waarom heb jij deze foto’s zolang verborgen gehouden?’

Hij haalt een foto uit mijn hand en staart er zolang naar dat ik begin te geloven dat hij zich er niet meer van bewust is dat Eric en ik ons in de kamer bevinden. ‘Ik heb geprobeerd enkele foto’s in huis neer te zetten,’ legt mijn vader uit. ‘Jij bleef echter voortdurend vragen wanneer ze weer thuis zou komen. En dan liep ik erlangs, stopte, en dan gingen er weer tien minuten voorbij, of een halfuur, of een halve dag. Ik heb ze niet neergezet omdat ik er niet naar wilde kijken, Delia. Ik borg ze destijds op omdat dát het enige was wat ik wilde doen.’ Hij legt het huwelijksportret terug in het blik en plaatst de rest van de foto’s er ongeordend bovenop. ‘Je mag ze hebben,’ zegt mijn vader tegen me. ‘Je mag ze allemaal hebben.’

Hij laat ons achter in het halfduister van zijn slaapkamer. Eric

raakt de bovenste foto aan, heel voorzichtig, alsof hij zo teer is als rijstpapier. ‘Dat,’ zegt hij, ‘is wat ik met jou wil.’

Juist degenen die ik niet kan vinden, blijven me bij. Zoals de tienerjongen die op een kille dag in maart van de spoorbrug vlak bij Orford in de Connecticut-rivier sprong. En de moeder uit North Conway die verdween terwijl de pan nog op het vuur stond en een dreumes in de box aan het spelen was. En de baby die uit een auto werd gehaald op de parkeerplaats voor het postkantoor van Strafford, terwijl de oppas net een groot pakket in de auto legde. Soms staan ze achter me terwijl ik mijn tanden aan het poetsen ben, en soms zijn zij het laatste wat ik zie voordat ik in slaap val. En soms, zoals nu, bezorgen ze me slapeloze nachten.

Het is erg mistig vannacht. Maar Greta en ik zijn voldoende getraind om in deze streek intuïtief onze weg te vinden. Ik ga op een met mos begroeide boomstronk zitten terwijl Greta de omgeving aan het besnuffelen is. Boven me hangt iets aan een tak. Iets wat vol, rond en geel van kleur is.

Ik ben nog heel klein, en hij heeft zonet een citroenboompje in onze achtertuin geplant. Ik dans eromheen. Ik wil citroenlimonade maken, maar er zit geen fruit aan omdat de boom nog veel te jong is. ‘Hoelang duurt het voordat er een citroen aan groeit?’ vraag ik. ‘Een hele tijd,’ antwoordt hij. Ik ga voor het boompje zitten en kijk ernaar. Ik kan goed wachten. Hij loopt naar me toe en neemt me bij de hand. ‘Kom mee, grilla,’ zegt hij. ‘Als we hier zo lang blijven zitten, kunnen we maar beter wat te eten halen.’

Er zijn van die dromen die tussen je tanden gaan zitten terwijl je slaapt. Zodra je bij het wakker worden je mond opendoet om te gapen, vliegen ze je lichaam uit. Deze droom heeft echter een zeer hoog werkelijkheidsgehalte. Alsof het echt gebeurd is.

Ik heb mijn hele leven in New Hampshire gewoond. Geen enkele citrusboom kan tegen dit klimaat, waar we niet alleen steevast een witte kerst, maar ook een witte Halloween hebben. Ik haal de gele bol naar beneden; een verkruimeld balletje, gemaakt van vogelzaad en niervet.

Wat betekent *grilla* eigenlijk?

Ik denk daar nog steeds over na als ik de volgende ochtend Sophie naar school breng. Ik blijf tien minuten langer om een rondje te maken, vanaf de schildersezal naar de blokken en de zeepbellenbak.

Hiermee hoop ik mijn slechte gedrag van gisteren goed te maken. Ik heb het plan opgevat om vanochtend met Greta een eind te gaan trainen, maar word afgeleid door de aanblik van mijn vaders portemonnee die op de vloer van mijn Ford Expedition ligt. Hij had die enkele avonden geleden uit zijn zak gehaald om te tanken. Het minste wat ik kan doen is even bij het bejaardencentrum langsgaan om hem de beurs te geven.

Ik zet de auto op het parkeerterrein en open de achterklep. ‘Blijf,’ zeg ik tegen Greta, die twee keer met haar staart kwispelt. Ze moet de bank delen met de reddingsuitrusting, een grote waterkoeler en verschillende tuigen en hondenriemen.

Opeens voel ik iets jeuken op mijn pols. Er is iets op mijn arm gekropen. Mijn hart slaat prompt op hol, mijn keel verkramp, zoals dat altijd gebeurt bij de gedachte aan een spin, een teek of iets anders engs dat zich kruipend voortbeweegt. Het lukt me om mijn jasje uit te doen; het zweet op mijn lichaam koelt af terwijl ik me afvraag hoe dicht de spin bij mijn laarzen is geland.

Een ongegronde fobie. Ik heb op bergrichels gelopen op zoek naar vermiste mensen en gewapende criminelen overmeesterd. Zet me echter in een ruimte met de kleinste spin en ik kan zomaar flauwvallen.

Terwijl ik naar het bejaardencentrum loop, haal ik voortdurend diep adem. Ik tref mijn vader aan terwijl hij aan de zijlijn staat. Het is dinsdag, dus worden er yogaoefeningen gedaan in de gymzaal. ‘Hallo,’ fluistert hij, om de bejaarden die de zonnegroet doen niet te storen. ‘Wat kom jij doen?’

Ik haal zijn portemonnee uit mijn zak. ‘Ik dacht dat je die misschien zou missen.’

‘Daar was-ie dus,’ zegt hij. ‘Het heeft zo zijn voordelen om een dochter bij de opsporingsdienst te hebben.’

‘Ik heb hem op de ouderwetse manier gevonden,’ zeg ik tegen hem. ‘Toevallig.’

Hij begint door de zaal te lopen. ‘Nou ja, ik wist wel dat-ie op een gegeven moment weer boven water zou komen,’ zegt hij. ‘Zo gaat dat met alles. Heb je tijd voor een kop koffie?’

‘Niet echt,’ zeg ik. Toch volg ik hem naar het keukentje, waar ik me een mok koffie laat inschenken. Vervolgens loop ik achter hem aan naar zijn kantoor. Toen ik nog een klein meisje was, nam hij me altijd mee naar dit vertrek en amuseerde hij me met goocheltrucjes met paperclips en zakdoeken terwijl hij intussen telefoneerde. Ik pak

een presse-papier die op zijn bureau ligt, een beschilderde gladde kei met de vorm en kleuren van een lieveheersbeestje. Een cadeautje voor hem in een periode dat ik ongeveer de leeftijd van Sophie had. ‘Die zou je eigenlijk maar eens weg moeten gooien, vind je niet?’

‘Maar dat is mijn favoriete presse-papier.’ Hij pakt het ding uit mijn hand en legt het terug, midden op het bureau.

‘Papa?’ vraag ik. ‘Hebben wij ooit een citroenboom geplant?’

‘Een wát?’ Voordat ik mijn vraag kan herhalen, kijkt hij me met half dichtgeknepen ogen aan, waarna hij fronst en me gebiedt dichterbij te komen. ‘Wacht even. Er hangt iets uit je... nee, lager... laat mij maar even.’ Ik buig me naar voren terwijl hij zijn hand om mijn nek legt. ‘*De verbazingwekkende Cordelia*,’ zegt hij, precies zoals toen wij onze goocheltruc deden. Opeens haalt hij achter mijn oor een kralensnoer tevoorschijn.

‘Die is van haar geweest,’ zegt mijn vader. Hij leidt me naar de spiegel die aan de binnenkant van zijn deur hangt. Vaag herinner ik me de trouwfoto van gisteravond. Hij houdt me steviger vast terwijl hij achter me staat en beiden kijken we in de spiegel, waarin ik iemand zie die er niet is.

Hoewel de kantoren van de *New Hampshire Gazette* zich in Manchester bevinden, werkt Fitz het meest in zijn tot kantoor omgevormde logeerkamer in zijn appartement in Wexton. Hij woont boven een pizzarestaurant en de geur van marinarasaus walmt door het afzuigstelsel bij hem naar binnen. Greta’s nagels maken een klikkend geluid op de met linoleum afgewerkte trap. Uiteindelijk gaat ze voor zijn deur zitten, pal voor een levensgroot uitgesneden karton waarop Chewbacca is afgebeeld. Aan een haakje aan de achterzijde ervan hangt zijn sleutel, die ik gebruik om me toegang tot zijn appartement te verschaffen.

Ik baan me een weg door de zee van kleren die hij op de vloer heeft laten liggen en de stapels boeken die zich als konijnen lijken te vermenigvuldigen. Fitz zit voor het beeldscherm van zijn computer. ‘Hé,’ zeg ik. ‘Je had beloofd dat je een geurspoor voor ons zou uitzetten.’

De hond springt zijn kantoor in en klimt bijna bij Fitz op schoot. Hij krabt Greta hard achter de oren en zij nestelt zich dichterbij tegen hem aan, waarbij verscheidene foto’s van zijn bureau vallen.

Ik buig me voorover om ze op te pakken. Op een kiekje staat een man met een gat in zijn schedel, waarin hij een kaars heeft gestoken,

compleet met vlammetje. En op de tweede foto zie ik een grijnzende jongen; elk oog is voorzien van twee flonkerende pupillen. Ik geef de foto's terug aan Fitz. 'Familie?'

'De *Gazette* betaalt me om een artikel te schrijven over "bizar maar waar". Hij houdt de foto omhoog waarop de man is afgebeeld met de votiefkaars in zijn schedel. 'Kennelijk ging deze verbazingwekkend vindingrijke meneer hier vroeger in de avonduren de stad mee rond om rondleidingen te geven. Bovendien heb ik een complete medische verhandeling uit 1911 gelezen van een arts die een elfjarige patiënt had met een echte kies onder zijn voet.'

'Ach, kom nou,' zeg ik. 'Iedereen heeft wel iets eigenaardigs. Zoals Eric die zijn tong op een rare manier kan opkrullen. Om maar te zwijgen van dat walgelijke trucje dat jij altijd met je ogen doet.'

'Bedoel je dit?' zegt hij, maar ik wend meteen mijn ogen van hem af zodat ik niet gedwongen word ernaar te kijken. 'Of bedoel je dat jij helemaal psychotisch wordt zodra je ook maar iets van een spinweb in je buurt ziet?'

Ik draai mijn hoofd naar hem toe en denk na over wat hij zonet zei. 'Ben ik altijd al bang voor spinnen geweest?'

'Al zolang ik jou ken,' zegt Fitz. 'Misschien ben je in je vorige leven Miss Muffet geweest.'

'Stel dat dat inderdaad zo was?' zeg ik.

'Ik maak maar een grapje, Dee. Als iemand hoogtevrees heeft, wil dat nog niet zeggen dat diegene een eeuw geleden vanaf grote hoogte naar beneden is gevallen.'

Nog voordat ik het in de gaten heb, vertel ik Fitz over de citroenboom. Ik leg hem uit hoe het leek alsof de hitte als een kroon om mijn hoofd lag, en dat de citroenboom was geplant in kiezelstenen in plaats van aarde. En hoe ik de letters ABC op mijn schoenzolen kon lezen.

Fitz luistert aandachtig, met de armen over elkaar. Zijn houding is net zo betrokken als toen ik tien was en opbiechtte dat ik de geest van een indiaan had gezien die in kleermakerszit op het voeteneinde van mijn bed zat. 'Nou,' zegt hij uiteindelijk. 'Je zegt in elk geval niet dat je een hoepelrok droeg of met een musket schoot. Misschien is het gewoon iets wat je je uit dit leven herinnert, meer niet... iets wat je hebt vergeten. Er wordt allerlei onderzoek gedaan naar verdrongen herinneringen die weer naar boven komen. Ik zou wel wat spuurwerk voor je kunnen doen en kijken wat ik daarover kan vinden.'

'Ik heb altijd gedacht dat herinneringen die weer naar boven ko-

men, traumatisch zijn. Wat zou er traumatisch kunnen zijn aan citrusvruchten?’

‘Lachanofobie,’ zei hij. ‘Angst voor groenten. En dus mag je redelijkerwijs aannemen dat er ook fobieën zijn voor de rest van de voedselketen.’

‘Hoeveel hebben jouw ouders moeten dokken voor die Ivy League-opleiding?’

Grijnzend reikt Fitz naar Greta’s riem. ‘Oké, waar moet ik dat geurspoor voor jou uitzetten?’

Hij kent de procedure. Fitz zal dadelijk zijn sweatshirt uitdoen en dat beneden aan de trap leggen, zodat Greta een geurobject heeft. Vervolgens zal hij op pad gaan: vijf, acht of zestien kilometer, waarbij hij een willekeurig traject van straatjes, plattelandsweggetjes en bospaden aflegt. Ik geef hem vijftien minuten voorsprong – daarna gaan Greta en ik aan het werk. ‘Kies jij maar,’ antwoord ik en ik heb het volste vertrouwen dat we hem altijd zullen vinden, waar hij ook heen gaat.

Op een dag waren Greta en ik op zoek naar iemand die was weggelopen. Uiteindelijk vonden we zijn lijk. Als iemand sterft, ruikt hij of zij prompt niet langer als een levende. Naarmate we dichterbij de plaats des onheils kwamen, wist Greta al dat er iets niet in de haak was. De jongen hing aan de tak van een indrukwekkende eik. Ik liet me op mijn knieën vallen, mijn adem stokte en ik vroeg me af hoeveel minuten of uren ik hier eerder had moeten arriveren om hem nog levend aan te treffen. Ik was zo geschokt dat het een tijdje duurde voordat ik de reactie van Greta in de gaten kreeg; ze maakte een rondje en jammerde, waarna ze ging liggen, met de poten over haar neus. Voor het eerst had ze iets ontdekt wat ze in geen geval wilde vinden, en nu dat eenmaal een feit was, wist ze niet wat ze moest doen.

Fitz zet een kronkelige route uit, vanaf het pizzarestaurant in Wex-ton door het hart van Main Street, achter het benzinestation en over een riviertje. Daarna over een steile helling naar beneden tot aan de rand van een vennetje. Tegen de tijd dat we daar aankomen, hebben we ongeveer tien kilometer gelopen en zijn mijn kleren tot aan mijn knieën doorweekt. Greta vindt hem achter een groepje bomen, waarvan de vochtige bladeren glinsteren als munten. Hij pakt de stoffen speelgoedeland waar Greta graag mee vecht – de beloning voor het

feit dat zij hem heeft gevonden – en gooit het ding weg zodat zij het kan apporteren. ‘Wat ben jij slim, zeg,’ vleit hij haar. ‘Wat ben jij een slimme meid.’

Ik rijd hem terug naar huis en begeef me vervolgens naar school om Sophie op te halen. Terwijl ik wacht op de schoolbel, doe ik de parelketting af. Het is er een met tweeënvijftig kralen, een voor elk jaar dat ze nog op deze wereld rond zou lopen als ze niet was overleden. Als een rozenkrans laat ik ze een voor een tussen mijn vingers doorglijden en begin te bidden – dat Eric en ik een gelukkig paar blijven, dat Sophie veilig zal opgroeien, dat Fitz iemand ontmoet met wie hij zijn leven kan delen, en dat mijn vader gezond zal blijven. Uiteindelijk zijn er geen gebedjes meer over en begin ik in plaats daarvan herinneringen aan het parelsnoer te verbinden, een voor elke parel. Zoals de dag dat ze me had meegenomen naar de kinderboerderij, een herinnering die ik had geweven rond de foto in het album dat ik enkele avonden geleden onder ogen kreeg. Een zeer vage foto van haar terwijl ze op blote voeten door de keuken danst. Het gevoel van haar handen terwijl ze mijn haar waste met babyshampoo.

En de herinnering – een flits, meer niet – dat ze huilend op bed ligt.

Ik wil niet dat dat het laatste is wat ik voor me zie, dus begin ik herinneringen te schikken alsof ze een spel kaarten vormen, en ik eindig met de herinnering waarbij ze danst. Ik stel me elke herinnering voor als een zandkorrel waar een parel omheen gegroeid is; een hard, beschermend omhulsel om te voorkomen dat de zandkorrel wegglijdt.

Het is Sophie die besluit de hond te leren hoe je *Mens erger je niet* moet spelen. Al zappend was ze bij een herhaling uitgekomen van de televisieserie Mr. Ed, en ze denkt dat Greta slimmer is dan welk paard ook. Tot mijn verbazing neemt Greta de uitdaging echter aan. We beginnen te spelen, en als Sophie aan de beurt is, stapt de hond op het plastic koepeltje op het bord om de dobbelsteen een zetje te geven.

Verwonderd schater ik het uit. ‘Papa,’ roep ik naar boven, waar mijn vader de was opvouwt. ‘Kom eens kijken.’

De telefoon rinkelt, het antwoordapparaat neemt het over; door de kamer klinkt de stem van Fitz. ‘Hé, Delia, ben je daar? Ik moet met je praten.’

Ik spring overeind en reik naar de telefoon, maar Sophie is sneller en drukt op de knop die de verbinding verbreekt. ‘Je hebt het be-

lóófd,' zegt ze, maar nog voordat ze die zin heeft uitgesproken, is haar aandacht gericht op hetgeen zich achter mijn rug afspeelt.

Ik volg haar blik naar buiten, naar de rode en blauwe lichten. Drie politiepatrouillewagens hebben de oprit afgesloten door een kordon te leggen. Twee agenten lopen naar de voordeur. Verschillende burens staan toe te kijken op de veranda's.

Alles in mijn binnenste versteent prompt. Als ik die deur open, krijg ik iets te horen wat ik niet wil horen – Eric is opgepakt omdat hij dronken achter het stuur zat, of hij is verongelukt, of er is iets anders verschrikkelijks gebeurd.

De deurbel gaat. Roerloos blijf ik zitten, met de armen over elkaar om te voorkomen dat ik in stukjes uiteenval. Opnieuw gaat de deurbel. Ik hoor dat Sophie opent. 'Is je moeder thuis, snoesje?' vraagt een van de politieagenten.

De agent is iemand met wie ik heb samengewerkt. Greta en ik hebben hem indertijd geholpen bij het vinden van een verdachte van roof; hij had na zijn daad de benen genomen. 'Delia,' zegt hij groetend.

Mijn stem klinkt hol, alsof ik me in een grot bevind. 'Rob. Is er iets gebeurd?'

Hij aarzelt. 'Eh, we moeten in feite je vader spreken.'

Onmiddellijk waaiert de opluchting door me heen. Als ze mijn vader moeten hebben, dan gaat dit niet over Eric. 'Ik haal hem wel even voor je,' bied ik aan. Maar wanneer ik me omdraai, blijkt hij er al te zijn.

Hij houdt een paar sokken in zijn handen vast, die hij keurig in elkaar vouwt en aan mij overhandigt. 'Heren,' zegt hij. 'Wat kan ik voor u doen?'

'Andrew Hopkins?' zegt de andere agent. 'We hebben een arrestatiebevel waarin u als voortvluchtig wordt aangemerkt met betrekking tot de ontvoering van Bethany Matthews.'

Rob haalt zijn handboeien tevoorschijn. 'Jullie hebben de verkeerde persoon te pakken,' zeg ik vol ongelooft. 'Mijn vader heeft niemand ontvoerd.'

'U hebt het recht om te zwijgen,' declameert Rob. 'Alles wat u zegt kan en zal in een rechtszaak tegen u worden gebruikt. U hebt het recht een advocaat te spreken, en tijdens een eventueel verhoor zal er een advocaat aanwezig zijn...'

'Bel Eric op,' zegt mijn vader. 'Hij weet wat ons te doen staat.'

De agenten beginnen hem door de deur naar buiten te dirigeren. Wel honderd vragen schieten door me heen. *Waarom doen jullie hem*

*dit aan? Hoe is het mogelijk dat jullie de plank zo verschrikkelijk mis-
slaan?* Maar de vraag die over mijn lippen komt, ook al is mijn keel
tot het uiterste verkrampt, verbaast me. ‘Wie is Bethany Matthews?’
Mijn vader blijft me strak aankijken. ‘Dat was jij,’ zegt hij.